

sin Paangivning til en Art af Børsøre, der netop har den Ejendommelighed, at det, hvis det skal realiseres, vil finde herest saa Liebhabere, om overhovedet nogen. Hermed synes det mig, at man har naaet Glanspunktet af Kreditgivning, navnlig under Form af faste og af Kreditor uopsigelige Laan. Jeg skal imidlertid ikke søge at plette denne Glans ved at komme ind paa en nærmere Undersøgelse af Sagen; en saadan har jeg tidligere ofte nok og udførlig nok anstillet, saa jeg tror her at kunne indskrænke mig til at henvise til de ret rigelige Vidnesbyrd om en saadan Undersøgelse, som vil findes i tidligere Mars Rigsdagstidender og Betæntninger, kun skal jeg bemærke, at jeg staar den Dag i Dag paa ganske det samme Standpunkt, ser paa denne Kreditforening med de samme Øjne, som jeg altid har set paa den med. Jeg skal imidlertid, da jeg nu, som jeg begyndte med at sige, ser — ogsaa efter de Udtalelser, vi allerede have hørt — at der ikke er Tvivl om, at Loven vil gaa igennem, slutte med et oprigtigt Ønske om, at denne Kreditforenings Virksomhed maa blive heldigere, end jeg har antaget og antager for muligt, og jeg vil ligeledes ønske, at de ærede Medlemmer, som have gjort saa store og kraftige Anstrengelser for at bringe denne Lov igennem, virkelig i Fremtiden maa faa Glæde af det Værn, der har kostet dem saa meget Arbejde.

Roch: Jeg takker det ærede Medlem, som nu satte sig, for det smukke Ønske, han udtalte for den Kreditforening, som jeg nu haaber, at dette Ting endelig vil lade komme til Bive. Jeg er overbevist om, at den danske Industri ikke vil glemme det ærede Medlems Bestræbelser for at gøre denne Kreditforening saa udmærket og solid, som det er tænkeligt. Og naar det ærede Medlem omtalte, at der paa denne Lov var Pletter, som han havde forsøgt at fjerne, saa vil jeg haabe, at den Karakteristik, som det ærede Medlem gav af adskillige Bestemmelser deri, ikke deles af den danske Industri. Men jeg kan altsaa tiltræde det ærede Medlems Ønske om, at denne Kreditforening maa blive en værdig Broder til de øvrige Kreditforeninger her i Landet, og jeg tvivler ikke om, at det vil ske, hvis Industriens Krav virkelig paa nogen Maade ere fæste Fyldest ved dette Forslag.

Jensen-Stengården: Som ærede Medlemmer ville mindes, var Mindretallet her i denne Sal imod dette Lovforslag, saaledes som det blev vedtaget her og nu er kommet tilbage til Landstinget. Det kan jo

ikke nægtes, efter den Maade, hvorpaa det er behandlet i det andet Ting, at det for Mindretallet ikke har været uden Betænknelighed, at Folketinget har vedtaget Lovforslaget, saaledes som Landstinget sendte det ned. Man har ikke haft saa faa Betænkneligheder ved at bruge Navnet „Kreditforening“, jeg skal blot minde om, at det blev vedtaget i det andet Ting kun med et Flertal af 5 Stemmer. Men da Lovforslaget nu imidlertid er kommet her tilbage, og Folketinget har vist den Resignation over for det høje Ting her at vedtage det i usforandret Stikelse, saa vil jeg ogsaa anbefale at vedtage det, i det Haab, at Industrien maa faa noget godt ud af det. Ogsaa fra et andet Synspunkt vil jeg anbefale det, nemlig fra det Synspunkt, at man ikke skal kunne sige, saaledes som det er sagt ved tidligere Lejligheder, at Landbrugets Repræsentanter ikke have villet give Industrien, hvad Industrien med Rette kan forlange. Med den Motivering skal jeg anbefale Lovforslaget.

Judenrigsministeren (Hørring): Det ærede 1ste Medlem for 8de Kreds (Breinholt-Bandborg) begyndte med nogle Udtalelser angaaende Kreditforeninger i Almindelighed, Udtalelser, som kunne lede til Misforstaaelser; det er i alt Fald muligt, at jeg har misforstaaet dem. Han omtalte nemlig i denne Forbindelse, at Ejendommene vare prioriterede op over Stortenerne, som han udtrykte sig, og den Tanke laa da meget nær, at det var Kreditforeningerne, som havde givet Midlerne dertil. Det maa jeg bestemt modsigte. Kreditforeningerne ledes saaledes, at der i Virkeligheden ikke er Tale om, at de ublaane op over Ejendommens virkelige Værdi. Hvis man ser hen til, hvorledes de stiller sig med de ældre Laan, der i tidligere Tid ere givne, navnlig i Landejendomme, paa en Tid, hvor Landejendommens Værdi ansaas for betydelig højere end nu, saa er det jo vel muligt, at den Sikkerhed, som Kreditforeningernes Statutter kræve for Ublaan, ikke længere er til Stede — det skal jeg villig erkende — men jeg vil her bestemt fremhæve dette, at der ikke har vist sig for Kreditforeningerne nogen Vanskelighed med Hensyn til deres Virksomhed. Have Kreditforeningerne maattet overtage Pantter, saa er det ikke fæst i nogen større Maalestof, og der er ikke deraf resulteret noget større Tab for vore Kreditforeninger. Det er med Urette, saafremt der her fremkommer nogen som helst Udtalelse, der kunde tjene til at svække den Tiltro, som vore Kreditforeninger have nydt i lang Tid og fremdeles nyde.